

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Petra Sedláka v právní věci navrhovatelů: **a) Z. H.**, a **b) RNDr. E. H., CSc.**, oba zastoupení Mgr. Pavlem Černým, advokátem Advokátní kanceláře Šikola a partneři, s. r. o. se sídlem Brno, Dvořákova 13, proti odpůrci: **Statutární město Brno**, se sídlem Brno, Dominikánské nám. 196/1, zastoupené Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem Havel, Holásek & Partners, s. r. o. advokátní kancelář, se sídlem Praha 1, Týn 1049/3, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy č. 1/2009 – „Změny Územního plánu města Brna 2006-I-22. soubor a změna B30/03-II“ vydaného zastupitelstvem Statutárního města Brna dne 19. 5. 2009 a to v části dílčí změny B15/06-I,

t a k t o :

- I. Opatření obecné povahy č. 1/2009 – „Změna Územního plánu města Brna 2006-I-22. soubor a změna B30/03-II“ vydané zastupitelstvem Statutárního města Brna dne 19. 5. 2009 **se v části B15/06-I z r u š u j e** dnem vyhlášení tohoto rozsudku.
- II. Odpůrce **je povinen** zaplatit na náhradě nákladů řízení navrhovatelům částku 27 568,-Kč k rukám Mgr. Pavla Černého, advokáta Advokátní kanceláře Šikola a partneři, s. r. o. se sídlem Brno, Dvořákova 13, do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatelé se domáhají zrušení části opatření obecné povahy č. 1/2009 – „Změny Územního plánu města Brna 2006-I-22. soubor a změna B30/03-II“ vydaného zastupitelstvem Statutárního města Brna dne 19. 5. 2009 a to v části dílčí změny B15/06-I.

I. Podstata věci

Opatření obecné povahy č. 1/2009 – „Změny Územního plánu města Brna 2006-I-22 Soubor a změna B30/03-II“ vydané zastupitelstvem Statutárního města Brna dne 19. 5. 2009 bylo oznámeno veřejnou vyhláškou dne 12. 6. 2009.

Navrhovateli napadená část tohoto opatření obecné povahy (B15/06-I) vymezuje dvě změny funkčních ploch komunikací a prostranství místního významu - jednak změnu zemědělského půdního fondu s objekty pro individuální rekreaci na plochy hromadné rekreace („ZPF – IR na R“) a jednak změnu zemědělského půdního fondu – individuální rekreace na plochu komunikace a prostranství místního významu („ZPF – IR na plochu komunikace a prostranství místního významu“); obě v k. u. Kníničky, ul. Rozdrojovická, obec Brno.

Ve výrokové části je dále ke změně B15/06-I „MČ BRNO-KNÍNIČKY, k. ú. Kníničky, ul. Rozdrojovická“ uvedeno: stavba přístupové komunikace na pozemcích p. č. 1098/1, 1099/1, 1100/4, 1100/5, 1101/1, 1101/8, 1104, 1106/1, 1106/3, 1107/1, 1108/1, 3569/4, k.ú. Bystřec; pozemky lze vyvlastnit a statutární město Brno k nim má předkupní právo.

V odůvodnění opatření obecné povahy je v textové části uvedeno, že řešení změn je v souladu se stavebním zákonem a cíli územního plánování. Změny se pořizují na základě změněných podmínek v území, zejména nových záměrů úřadů městských částí, investorů, vlastníků pozemků v území a odborů Magistrátu města Brna. Změny komplexně řeší funkční využití území, stanoví zásady jeho organizace, věcně koordinují regeneraci stávající zástavby i plánovanou novou výstavbu. Změny vytváří předpoklady k trvalému zabezpečení souladu přírodních, civilizačních a kulturních hodnot v řešeném území, zejména s požadavky architektonických a urbanistických hodnot v území. Dále je zde uvedeno, že se změny neřešily ve variantách. Projednávanými změnami se zajistí předpoklady pro udržitelný rozvoj území komplexním řešením účelného využití a prostorového uspořádání území s cílem dosažení obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů na rozvoji území města Brna.

V části týkající se napadené změny B15/06-I je uvedeno: „Změna plochy zemědělského půdního fondu s objekty pro individuální rekreaci na plochy hromadné rekreace umožní výstavbu rekreačních zařízení včetně přístupové komunikace“. Dále je pak zmíněno, že „Navrhovanou změnou dojde k záboru 1,22 ha zemědělské půdy vedené jako orná půda, trvalý travní porost, mimo zastavěné území“.

K napadené změně nebyly podány žádné námitky a toliko jedna připomínka ze strany Brněnských vodáren a kanalizací, a. s.

Součástí spisu jsou dále žádosti vlastníků pozemků parc. č. 1100/5, 1109/1, 745/7, 1100/1, 745/5 a 745/12 k. ú. Kníničky o změnu územního plánu ze stávající funkce zemědělský půdní fond s objekty pro individuální rekreaci na plochy s funkcí „zvláštní plochy s funkcí rekreace“. Rovněž je v žádostech uvedeno, že „předmětná lokalita původně tuto funkci měla“. Ve spisu je též obsaženo doporučení zastupitelstva Městské části Brno-Kníničky, které s uvedenou změnou souhlasí.

II. Shrnutí návrhové argumentace

Navrhovatelé uvádějí, že mají ve společném jmění manželů mj. parc. č. 1106/1, 1106/3, 1107/1, v k.ú. Kníničky, kterých se navrhovaná změna přímo týká. Umístěním příjezdové komunikace a existencí jejího ochranného pásma by bylo přímo omezeno užívání pozemků navrhovatelů.

Jednotlivé body návrhové argumentace navrhovatelé strukturovali takto:

Navrhovatelé namítají, že změna B15/06-I neobsahuje řádné odůvodnění a je v rozporu s § 173 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a přílohou č. 7 k vyhlášce č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti.

Podle navrhovatelů odpůrce rovněž nedostatečně a nezákonně odůvodnil vymezení dalších zastavitelných ploch, jak požaduje § 55 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) a také veřejně prospěšnou stavbu (přístupovou komunikaci).

Odpůrce pochybil též v tom, že nijak nezmínil úvahu o budoucí plánované kategorii přístupové komunikace. Má-li být územní plánování koncepční, neměla by taková úvaha chybět.

Navrhovatelé dále namítají nesoulad grafické a textové části napadené části opatření obecné povahy (dále též „OOP“). V textové části, která se vztahuje k přístupové komunikaci, jsou uvedeny mj. pozemky parc. č. 1101/1, 1101/8, 1106/3 a 3569/4, které v části grafické pro uvedenou komunikaci vyznačeny nejsou. Navíc se v textu hovoří o k.ú. Bystřec, přestože se grafická část vztahuje ke k.ú. Kníničky. Není tedy zřejmé, na kterých pozemcích je přístupová komunikace plánována a na kterých nikoli.

Další pochybení spatřují navrhovatelé v tom, že v odůvodnění napadené části OOP chybí vyjádření orgánu ochrany ZPF a dále zde není řádně odůvodněn závěr zjišťovacího řízení podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů. Odbor životního prostředí Krajského úřadu

Jihomoravského kraje toliko uvedl, že požadavek na vyhodnocení vlivů územního plánu na životní prostředí neuplatňuje, aniž by tento svůj závěr jakkoli odůvodnil.

Závěrem navrhovatelé namítají, že napadená změna není proporcionální a nepřiměřeně zasahuje do jejich práv. Pokud jde o skutečnost, že navrhovatelé nepodali námítky, stalo se tak v důsledku toho, že s ohledem na nesoulad textové a grafické části „nemohli při běžné pozornosti věnované dotčenými osobami územně plánovací dokumentaci zjistit“, že se jich část B15/06-I týká.

Vzhledem k tomu je navrhováno zrušení napadené části B15/06-I. Závěry obsažené v návrhu navrhovatelé doplnili v replice a setrvali na nich po celou dobu řízení před soudem.

III. Shrnutí stanoviska odpůrce

Odpůrce jednotlivé argumenty obsažené v návrhu odmítá a podrobně argumentuje ke každému návrhovému bodu.

Napadenou část OOP nepovažuje za nepřezkoumatelnou, neboť požadavek na odůvodnění opatření obecné povahy je třeba vnímat pohledem toliko omezeného použití § 68 odst. 3 správního řádu a tedy mírněji. Pokud navíc v daném případě navrhovatelé proti napadené změně nebrojili námítkami, nelze po odpůrci spravedlivě požadovat, aby každou dílčí změnu detailně odůvodňoval. Odpůrce má dále za to, že k vymezení nových zastavitelných ploch nedošlo, neboť předmětné plochy byly zastavitelné již před vydáním napadeného OOP. Vymezení přístupové komunikace jako veřejně prospěšné stavby je podle jeho názoru řádně v opatření obecné povahy uvedeno, neboť je zcela zřejmé, že má tato komunikace sloužit k přístupu na pozemky parc. č. 1098/32, 1098/1, 1099/1, 1100/1 a 1104 v k. ú. Kníničky, což je podle odpůrce obecným zájmem (k tomu poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2008, sp. zn. 6 As 11/2007). S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2012, sp. zn. 6 Ao 7/2011, nesouhlasí s tím, že by měla být již v rámci územního plánu vymezena kategorie plánované komunikace.

Podle názoru odpůrce neexistuje ani rozpor mezi textovou a grafickou částí územního plánu, neboť v grafické části je přístupová komunikace vyznačena toliko orientačně (nelze spravedlivě požadovat, aby s ohledem na měřítko mapy byla uvedena zcela přesně). Pochybnosti pak odstraňuje textová část, která přesně definuje pozemky plánovanou přístupovou komunikací zasažené. Uvedení k.ú. Bystřice v kolonce týkající se VPS 15/06-I považuje za administrativní pochybení a zjevnou nesprávnost. Jedná se přitom o ojedinělé pochybení, tudíž je zcela zřejmé (mj. i z nadpisu příslušné kolonky), kterých pozemků se změna týká.

Proto odpůrce navrhuje zamítnutí návrhu jako nedůvodného. Na svém závěru setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

Zdejší soud byl při rozhodování vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“). Zároveň se řídil i judikaturou Nejvyššího správního soudu, která se vztahuje k přezkumu opatření obecné povahy.

Soud tedy vyšel z toho, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 – 98, publikovaný pod č. 740/2006 Sb. NSS) je třeba při zkoumání důvodnosti návrhu postupovat v pěti krocích tzv. algoritmu přezkumu opatření obecné povahy. V prvním kroku soud zkoumá, zda napadené opatření obecné povahy bylo vydáno orgánem, který k tomu měl pravomoc. Ve druhém kroku se soud zabývá tím, zda orgán, který opatření vydal, nepřekročil zákonem stanovené meze své působnosti (věcné, osobní, prostorové a časové). Ve třetím kroku soud posuzuje zákonnost postupu odpůrce při vydávání napadeného opatření obecné povahy. Ve čtvrtém kroku se pak soud zaměřuje na otázky obsahového souladu napadeného opatření obecné povahy se zákonem, tedy s hmotněprávními předpisy. Poslední krok přezkumu pak spočívá ve zkoumání souladu opatření obecné povahy se zásadou proporcionality. Soud při přezkumu postupuje od prvního kroku k dalším s tím, že pokud u některého z kroků algoritmu shledá důvod pro zrušení napadeného opatření obecné povahy, aplikací dalších kroků se již věcně nezabývá, ledaže by povaha věci, zejména s ohledem na dopad soudního rozhodnutí na další průběh řízení o vydání opatření obecné povahy naznačení dalšího postupu vyžadovala, zejména z důvodů eliminací případných příštích opakovaných soudních sporů postavených na argumentaci vznesené již v projednávaném návrhu.

Soud shledal návrh důvodným.

Vla. Přípustnost návrhu

Krajský soud se nejprve zabýval přípustností návrhu.

Aktivně legitimovaným k podání návrhu na zrušení části opatření obecné povahy je ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s. ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech vydaným opatřením obecné povahy. Aktivní legitimace navrhovatelů se tak zakládá pouhým tvrzením dotčení na jejich právech. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, čj. 1 Ao 1/2009 – 120 (publikováno pod č. 1910/2009 Sb. NSS), uvedl: *„Navrhovatel tedy musí v první řadě tvrdit, že existují určitá jemu náležející subjektivní práva, která jsou opatřením obecné povahy dotčena. (...) Splnění podmínek aktivní procesní legitimace bude tedy dáno, bude-li stěžovatel logicky konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy, napadeným návrhem na jeho zrušení. (...) Výjimečně je též představitelné, aby aktivní procesní legitimace byla dána i tehdy, tvrdí-li navrhovatel, který sám není vlastníkem nemovitosti ani nemá právo k takové cizí věci na území regulovaném územním plánem, že jeho vlastnické právo nebo jiné absolutní právo k*

nemovitosti nacházející se mimo území regulované územním plánem by bylo přímo dotčeno určitou aktivitou, jejíž provozování na území regulovaném územním plánem tento plán (jeho změna) připouští. Typicky půjde o vlastníka pozemku sousedícího s územím regulovaným územním plánem, který by mohl být dotčen určitou aktivitou, jejíž vlivy se významně projeví i na jeho pozemku (např. exhalacemi, hlukem, zápachem apod.) nebo které povedou k významnému snížení hodnoty jeho majetku.“

V daném případě mají navrhovatelé ve společném jmění manželů jak pozemky, kterých se napadená změna přímo dotýká (pozemky parc. č. 1106/1, 1106/3 a 1107/1 v k.ú. Kníničky), tak sousední nemovitosti (pozemek parc. č. 1106/4 v k.ú. Kníničky a stavba č. e. 819 na něm umístěná). Tato skutečnost plyne z výpisu z katastru nemovitostí LV 917 pro obec Brno a katastrální území Kníničky, jehož kopie je součástí spisu. Právě uvedené ostatně není ani odpůrcem zpochybňováno.

Současně je při posuzování otázky aktivní legitimace navrhovatelů zcela bez významu, zda navrhovatelé podali námítky k návrhem napadené změně územního plánu či nikoli. Jak totiž uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozhodnutí ze dne 16. 11. 2010, čj. 1 Ao 2/2010 – 116, „skutečnost, že navrhovatel v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části (§ 101a a násl. soudního řádu správního) neuplatnil námítky či připomínky ve fázích přípravy opatření obecné povahy, jej nezavazuje práva takový návrh podat. Návrh proto nemůže soud pro nedostatek aktivity navrhovatele v předcházejících fázích řízení správního odmítnout pro nedostatek procesní legitimace“.

Navrhovatelé tvrdí a popisují zkrácení svých konkrétních práv ve smyslu omezení možnosti užívat svoje pozemky. Zkrácení práv shledávají i v omezení kvality tohoto užívání, neboť změnou územního plánu dojde k nárůstu dopravy, hladiny hluku, vibrací a prašnosti. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 4. 8. 2010, čj. 4 Ao 3/2010 – 54, „potenciální zásah do práv je myslitelný v zásadě u každého vlastníka nemovitostí umístěných v území regulovaném územním plánem. Územní plán, případně jeho změna tím, že určuje podmínky pro využití ploch s rozdílným způsobem využití, s určením převažujícího účelu využití, přípustného využití, nepřípustného využití, podmíněně přípustného využití ploch, a stanoví podmínky prostorového uspořádání, apod., v zásadě omezuje vlastníka nemovitostí v takto určených plochách v jeho právu užívat nemovitost jiným než takto stanoveným způsobem.“

Navrhovatelé navíc tvrdí nezákonnost postupu odpůrce při vydávání změny územního plánu a poukazují na to, že odůvodnění opatření obecné povahy prakticky absentuje. Ani u tohoto tvrzeného porušení procesních práv navrhovatelů nelze vyloučit zásah do jejich právní sféry. Pokud z důvodu tvrzeně vadného postupu odpůrce bylo stanovení budoucího plánovaného využití plochy zahrnující i pozemky ve vlastnictví navrhovatelů, včetně podmínek pro toto využití, je zásah do právní sféry navrhovatelů bez dalšího myslitelný. Z uvedených důvodů má soud za nepochybné, že navrhovatelé jsou osobami oprávněnými k podání návrhu.

IVb. Přezkum procesního postupu při vydávání územního plánu

Navrhovatelé nijak nezpochybňují otázky související s pravomocí a působností odpůrce k vydání napadené změny územního plánu. Ani soud nemá pochybnosti o těchto otázkách, které tvoří jádro prvního a druhého kroku algoritmu soudního přezkumu opatření obecné povahy. Proto mohl soud přistoupit přímo ke kroku třetímu, kterým je zkoumání toho, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem daným způsobem.

IVc. Postup odpůrce při vydávání opatření obecné povahy

A.

Navrhovatelé předně namítají, že napadená část opatření obecné povahy, tj. část B15/06-I, neobsahuje řádné odůvodnění a je v rozporu s § 173 odst. 1 správního řádu a vyhláškou č. 500/2006 Sb. Navrhovatelé mají za to, že není odůvodněna jak změna funkčního využití ploch, tak vymezení dalších zastavitelných ploch i vymezení veřejně prospěšné stavby. Nesouhlasí přitom ani s tím, že zcela bez odůvodnění je i stanovisko Odboru životního prostřední Krajského úřadu Jihomoravského kraje vydané ve zjišťovacím řízení podle zákona č. 100/2001 Sb.

Podle § 173 odst. 1 správního řádu musí opatření obecné povahy obsahovat odůvodnění. Jeho specifický obsah je blíže určován řadou ustanovení. Z § 68 odst. 3 užitého přiměřeně podle § 174 odst. 1 správního řádu je zřejmé, že v tomto odůvodnění nesmí zejména chybět esenciální obsahové náležitosti odůvodnění běžného správního rozhodnutí (mj. důvody výroků, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů).

Obecná aplikovatelnost § 68 odst. 3 správního řádu ostatně plyne i z judikatury Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 16. 12. 2008, čj. 1 Ao 3/2008 – 136, je jednoznačně uvedeno, že „i v odůvodnění opatření obecné povahy je nutno uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (§ 68 odst. 3 a § 174 odst. 1 správního řádu z roku 2004). Nedostatek rozhodovacích důvodů způsobuje jeho nepřezkoumatelnost.“

Podle přílohy č. 7 k vyhlášce č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, textová část odůvodnění územního plánu obsahuje kromě náležitostí vyplývajících ze správního řádu a náležitostí upravených v § 53 odst. 4 a 5 stavebního zákona, mj. komplexní zdůvodnění a vybrané varianty, včetně vyhodnocení předpokládaných důsledků tohoto řešení zejména ve vztahu k rozboru udržitelného rozvoje území.

Podle § 55 odst. 2 stavebního zákona se při pořizování a vydávání změn územního plánu postupuje obdobně podle § 43 až 46 a § 50 až 54 a přiměřeně podle § 47 až 49 stavebního zákona.

Podle výrokové části napadené změny územního plánu byla hlavním cílem vydání části B15/06-I OOP změna funkčního využití ploch z funkce zemědělský půdní fond s objekty pro individuální rekreaci (ZPF-IR) na plochy hromadné rekreace a na plochy komunikace a prostranství místního významu.

Pokud jde o obecnou část odůvodnění, která se vztahuje ke všem dílčím změnám, tak v ní je uvedeno, že řešení změn je v souladu se stavebním zákonem a cíli územního plánování. Změny se pořizují na základě změněných podmínek v území, zejména nových záměrů úřadů městských částí, investorů, vlastníků pozemků v území a odborů Magistrátu města Brna. Změny komplexně řeší funkční využití území, stanoví zásady jeho organizace, věcně koordinují regeneraci stávající zástavby i plánovanou novou výstavbu. Změny vytváří předpoklady k trvalému zabezpečení souladu přírodních, civilizačních a kulturních hodnot v řešeném území, zejména s požadavky architektonických a urbanistických hodnot v území. Dále je zde uvedeno, že se změny neřešily ve variantách. Projednávanými změnami se zajistí předpoklady pro udržitelný rozvoj území komplexním řešením účelného využití a prostorového uspořádání území s cílem dosažení obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů na rozvoji území města Brna.

V části odůvodnění týkající se napadené změny B15/06-I je pak uvedeno: *„Změna plochy zemědělského půdního fondu s objekty pro individuální rekreaci na plochy hromadné rekreace umožní výstavbu rekreačních zařízení včetně přístupové komunikace.“* „Navrhovanou změnou dojde k záboru 1,22 ha zemědělské půdy vedené jako orná půda, trvalý travní porost, mimo zastavěné území“. Nic dalšího k odůvodnění této změny opatření obecné povahy neobsahuje.

Z výše uvedeného má tedy soud za to, že část B15/06-I skutečně nebyla odůvodněna ve smyslu shora uvedených právních předpisů, neboť nebyla odůvodněna vůbec.

Pokud jde o obecnou část odůvodnění, která se vztahuje ke všem dílčím změnám území (kterých je v opatření obecné povahy několik desítek), tak zde jsou skutečně uvedeny toliko obecné proklamace odpovídající parafrázi textu § 18 a § 19 stavebního zákona, jak uvádí navrhovatelé. Z této části odůvodnění požadované důvody, skutková zjištění a úvahy ve vztahu k napadené části B15/06-I nelze zjistit.

Soud má přitom za to, že ani z odůvodnění, které se má týkat přímo napadené části OOP, nejsou vůbec zřejmé žádné důvody, které k vydání této změny odpůrce vedly. Podle názoru soudu je zde toliko výrok, který je uveden převážně zkratkami (1. změna ZPF –IR na R a 2. změna ZPF-IR na plochu komunikace a prostranství místního významu), vysvětlen. Z odůvodnění tedy vůbec nelze seznat, proč nevyhovuje stávající stav, nejsou z něho vůbec zřejmé důvody, na základě nichž odpůrce ke změně územního plánu přistoupil, a ani úvahy, k nimž při vydávání územního plánu odpůrce dospěl.

Soud má přitom za to, že přiměřené použití § 68 odst. 3 správního řádu nelze vykládat jako „omezené použití“, jak činí odpůrce. Jak jednoznačně plyne z judikatury

Nejvyššího správního soudu (např. již výše zmíněný rozsudek ze dne 16. 12. 2008, čj. 1 Ao 3/2008 – 136) přiměřené použití je třeba vykládat tak, že „v odůvodnění opatření obecné povahy je nutno uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů“. Soud přitom nesouhlasí s odpůrcem, že by se uvedené závěry Nejvyššího správního soudu měly vztahovat toliko na skutkové situace, které jsou shodné se situací řešenou zmíněným rozhodnutím. Jinak řečeno, i přes koncepční charakter opatření obecné povahy, musí být z jeho odůvodnění zřejmé to, proč je k určité změně funkčních ploch území přistupováno a na základě jakých podkladů, a to bez ohledu na to, o jakou změnu funkčních ploch jde. Shora popsané náležitosti odůvodnění přitom musí být obsaženy ve vztahu ke všem výrokům opatření obecné povahy – musí být tedy konkrétně odůvodněny všechny jednotlivé dílčí změny. Tím spíše pak v daném případě, kdy se OOP skládá z desítek rozličných změn funkčního využití území, které spolu vzájemně nesouvisí a nachází se v různých částech města (v různých katastrálních územích).

Základní odůvodnění změny funkčního využití území musí být přitom v opatření obecné povahy obsaženo vždy, bez ohledu na to, zda k takovéto změně byly uplatněny námitky či připomínky. Takový požadavek je zcela souladný se smyslem dobré správy a transparentnosti (čitelnosti a otevřenosti) veřejné správy, kteréžto zásady je třeba na stěžejní aktivity veřejné správy vždy aplikovat. Z každého aktu veřejné správy (a tedy i z územního plánu) musí být zřejmé, proč je vydáván. V daném případě tedy musí být z napadené změny územního plánu zřejmé, proč k ní bylo přistoupeno, proč nevyhovuje stávající stav, co vedlo odpůrce ke změně funkčního využití území a k vybudování přístupové komunikace. Tyto důvody a podklady, o něž se odpůrce opíral, musí být přitom v odůvodnění opatření obecné povahy jednoznačně uvedeny. Pokud se odpůrce ve vyjádření k návrhu (kterým však nedostatek odůvodnění nemůže nahrazovat) dovolává toho, že rozhodoval na základě žádostí vlastníků dotčených pozemků a že předmětné plochy již dříve charakter pozemků hromadné rekreace měly, je třeba, aby tyto závěry byly uvedeny v odůvodnění opatření obecné povahy. I příští generace totiž mají právo vědět, proč k určité změně funkčního využití území v určité době došlo. Soud tedy zcela souhlasí s navrhovatelem v tom, že procesní pasivita dotčených osob, které nepodaly k navrhované změně námitky, neumenshuje povinnost odpůrce změnu územního plánu řádně odůvodnit.

Nelze přitom souhlasit s odpůrcem, že v případě, kdy dotčené osoby (v daném případě vlastníci změnou dotčených pozemků) nepodají námitky, lze na takovou situaci přiměřeně aplikovat § 68 odst. 4 správního řádu a příslušnou námitkami nenapadenou část opatření obecné povahy neodůvodňovat. Podle názoru soudu totiž taková situace není situací, kdy by správní orgán všem účastníkům v plném rozsahu vyhověl, na níž citované ustanovení dopadá. Z podaného návrhu je zcela zřejmé, že všem dotčeným osobám (zejména navrhovatelům) napadenou změnou územního plánu vyhověno nebylo, tím spíše ne v plném rozsahu.

Soud přitom nesouhlasí s odpůrcem ani v tom, že by shora uvedené požadavky na odůvodnění každé dílčí změny územního plánu kladly na obce nepřiměřené nároky a vyžadovaly by po nich, aby si najímaly drahé právníky, kteří by pro ně psali obsáhlé

„elaboráty“. Základní odůvodnění každé změny podle názoru soudu nemusí být dlouhé a obsáhlé, ale mnohdy postačí stručné několikavěté objasnění důvodů změny funkčního využití území. Jinak řečeno, nelze trvat na absolutně podrobném a vyčerpávajícím „elaborátu“ ke každému kousku měněného území, nýbrž zcela postačí stručné konkrétní odůvodnění jednotlivých změn.

Takový závěr lze podle názoru soudu opřít i o přílohu č. 7 k vyhlášce č. 500/2006 Sb., která vyžaduje, aby textová část odůvodnění obsahovala mj. *„komplexní zdůvodnění a vybrané varianty, včetně vyhodnocení předpokládaných důsledků tohoto řešení zejména ve vztahu k rozboru udržitelného rozvoje území“*. Přestože uvedená vyhláška, resp. její příloha hovoří o obsahu odůvodnění opatření obecné povahy, nepochybně dopadá i na jejich změny. Vyžaduje-li tedy příloha č. 7, aby odůvodnění obsahovalo komplexní zdůvodnění, a je-li jedno opatření obecné povahy složeno z několika dílčích změn území, které spolu vzájemně nesouvisí, nelze uvedené ustanovení smysluplně vyložit jinak, než že vyžaduje, aby každá dílčí změna byla řádně zdůvodněna.

Protože ve vztahu k výše naznačeným otázkám postrádá napadená část opatření obecné povahy způsobilé rozhodovací důvody, je tato část opatření obecné povahy nepřezkoumatelná. Na odpůrcově povinnost řádně odůvodnit změnu územního plánu nic nemění ani jeho námitka, že v době vydání územního plánu nebyla dosud judikatura Nejvyššího správního soudu ve vztahu k povinnosti odůvodňování územních plánů rozšířená. Ani úplná absence takové judikatury by totiž podle soudu neumožňovala odpůrci vydávat opatření obecné povahy bez jakéhokoli odůvodnění, neboť povinnost opatření obecné povahy odůvodňovat neplyne toliko z judikatury, ale přímo z § 173 odst. 1 správního řádu a vyhlášky č. 500/2006 Sb. Soud k tomu také navíc podotýká, že rozsudek stanovící obecnou aplikaci § 68 odst. 3 správního řádu i na odůvodňování opatření obecné povahy byl vydán již na konci roku 2008, tedy řadu měsíců před vydání napadené změny územního plánu.

B.

Soud se ztotožňuje s navrhovateli i pokud namítají, že odpůrce pochybil, jestliže neodůvodnil napadenou změnu ve smyslu § 55 odst. 3 stavebního zákona, tedy že ve vztahu k 1,22 ha zemědělské půdy, které byly původně určeny pro individuální rekreaci, neprokázal nemožnost využít již vymezené zastavitelné plochy.

Podle § 55 odst. 3 stavebního zákona lze změnou územního plánu vymezit další zastavitelné plochy toliko na základě prokázání nemožnosti využít již vymezené zastavitelné plochy a potřeby vymezení nových zastavitelných ploch.

V odůvodnění napadené změny územního plánu přitom potřeba dalších zastavitelných ploch ani otázka nemožnosti využít ploch stávajících řešena není.

Co se rozumí zastavitelnou plochou definuje § 2 odst. 1 písm. j) stavebního zákona, který stanoví, že zastavitelnou plochou je plocha vymezená k zastavění v územním plánu nebo v zásadách územního rozvoje.

V daném případě odpůrce tvrdí, že předmětné plochy (ZPF – IR) byly zastavitelnými již před napadenou změnou. Poukazuje na obecně závaznou vyhlášku statutárního města Brna č. 2/2004, kterou byla vyhlášena závazná část Územního plánu města Brna, z níž plyne, že „*plochy pro individuální rekreaci slouží pro soustředěnou individuální rekreaci a v objektech individuální rekreace na ZPF, PUPFL, případně jiných plochách*“. Na dotčených pozemcích byly podle územního plánu přípustné za splnění požadovaných podmínek mj. i novostavby objektů pro individuální rekreaci.

Naopak navrhovatelé s ohledem na název předmětných ploch („plochy zemědělského půdního fondu s objekty pro individuální rekreaci“) mají za to, že je na danou plochu třeba aplikovat ta ustanovení vyhlášky č. 2/2004, která se týkají ploch vymezených jako „zemědělský půdní fond“ a nikoli ploch pro individuální rekreaci.

V daném případě byly předmětné pozemky před napadenou změnou nazvány jako „plochy zemědělského půdního fondu s objekty pro individuální rekreaci“ (tak jsou označeny i ve správním spisu v grafické části týkající se změny B 15/06-I). Namítají-li navrhovatelé, že předmětné pozemky jsou zvláštní kategorií funkčního využití a je na ně třeba aplikovat toliko ustanovení týkající se zemědělského půdního fondu, nelze s nimi souhlasit. Je sice pravdou, že se jedná o zvláštní kategorii funkčního využití pozemků zemědělského půdního fondu (a to jako pozemků s objekty individuální rekreace), nicméně právě proto je na ně třeba aplikovat ta ustanovení příslušné vyhlášky (územního plánu), která se týkají ploch s objekty pro individuální rekreaci. A to tím spíše, pokud v této části vyhláška výslovně uvádí, že se jedná mj. právě i o plochy „ZPF“.

Lze tedy učinit dílčí závěr, že předmětné pozemky byly předchozím územním plánem, jímž soud provedl při jednání důkaz, zařazeny mezi „plochy s objekty pro individuální rekreaci“ podle předchozího územního plánu. Tato skutečnost však neznamená, že by se jednalo o pozemky, které byly ve smyslu § 2 odst. 1 písm. j) stavebního zákona plochami zastavitelnými. Soud má totiž za to, že zastavitelnou plochou (tj. plochou, která je vymezena k zastavění) je taková plocha, která je primárně určena k zastavění, a nikoli plocha, na níž lze za určitých značně omezujících podmínek umístit nějakou stavbu, jako je tomu v případě ploch s objekty pro individuální rekreaci, kde bylo lze umístit toliko stavbu do určité velikosti zastavěné plochy a nebo s určitým konkrétním využitím. Zastavitelnou plochou je tedy plocha, která je určena k zastavění, a kde je výstavba předpokládána, běžná a zpravidla i žádoucí. Soud má tedy za to, že předchozím územním plánem (resp. Přílohou č. 1 k obecně závazné vyhlášce č. 2/2004) byly jako zastavitelné vymezeny ty plochy, které byly označeny jako „plochy stavební“ (tj. plochy bydlení, plochy smíšené, plochy pracovních aktivit, zvláštní plochy pro rekreaci, plochy pro veřejnou vybavenost). Naopak plochy, které byly vymezeny jako „nestavební“ jsou plochy, které jsou nezastavitelnými (vedle ploch krajinné zeleně, ploch městské zeleně, ploch zemědělského půdního fondu se jedná právě i o plochy s objekty pro individuální rekreaci). Přestože je na těchto plochách podmíněně přípustná nová zástavba, nejedná se o plochy zastavitelné, neboť zastavění těchto pozemků není primárním cílem územního plánu, ale spíše omezenou možností (možno snad i říci „nutným zlem“). Navíc je možnost výstavby nových staveb značně omezena.

Soud tedy uzavírá, že napadenou změnou dotčené pozemky byly původním územním plánem vymezeny jako nezastavitelné, a bylo tedy na odpůrci, aby v případě jejich změny na pozemky zastavitelné v odůvodnění změny územního plánu postupoval i podle § 55 odst. 3 stavebního zákona a prokázal nemožnost využít již vymezených zastavitelných ploch i potřebu vymezení nových zastavitelných ploch ve smyslu tohoto ustanovení.

C.

Soud s navrhovatelem souhlasí i v tom, že odpůrce pochybil, pokud napadenou změnou vymezil veřejně prospěšnou stavbu (VPS 15/06-I) přístupovou komunikací, aniž by se k otázce veřejné prospěšnosti stavby blíže vyslovil. Povinnost uvést důvody, které odpůrce k vymezení přístupové komunikace jako veřejně prospěšné stavby vedly, vyplývá z již výše zmíněných ustanovení § 173 odst. 1 a § 68 odst. 3 správního řádu. K otázce odůvodňování opatření obecné povahy, resp. jejich změn se soud vyjadřoval již výše a na shora uvedené je třeba tedy odkázat. Vymezil-li odpůrce přístupovou komunikací jako veřejně prospěšnou stavbu, bylo zcela namístě, aby v odůvodnění opatření obecné povahy uvedl, co ho k této skutečnosti vedlo.

Soud má přitom za to, že odpůrce nebyl povinen specifikovat kategorii této přístupové komunikace ve smyslu zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, a to ani ve smyslu „úvahy“ o tomto zařazení, čehož se navrhovatelé domáhají. Jak zcela správně odpůrce poukazuje, touto otázkou se již zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 8. 2. 2012, čj. 6 Ao 7/2011-74, kde poukázal na koncepčnost územního plánu a na to, že územní plán není institut, kterým by mohlo dojít k zařazení určité komunikace do kategorie místní či účelové komunikace. Za tohoto stavu tedy odpůrce nejen, že neměl povinnost, ale ani nemohl o zařazení pozemků do konkrétní kategorie podle zákona o pozemních komunikacích rozhodnout. S ohledem na koncepčnost územního plánu a právě na zmíněný zákon o pozemních komunikacích, který stanoví, kdy se určitá komunikace stane komunikací místní či účelovou, nelze po odpůrci požadovat, aby se - byť v rámci budoucích úvah – vyslovoval k tomu, zda by předmětná komunikace měla být zařazena do určité kategorie, neboť tuto skutečnost zpravidla nemůže nijak ovlivnit a ani předvídat.

D.

Poslední námitkou týkající se přezkoumatelnosti napadené části opatření obecné povahy je otázka nedostatečného odůvodnění stanoviska krajského úřadu ve vztahu k posouzení vlivu napadené změny na životní prostředí.

Jak vyplynulo z odůvodnění textové části napadené změny územního plánu (písm. g/ odůvodnění OOP), Odbor životního prostředí Krajského úřadu Jihomoravského kraje vydal takový závěr zjišťovacího řízení podle § 10i odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb., že „dokument *Změny ÚPmB 2006-I-22 a B30/03-II. soubor nebude posuzován ve smyslu zákona č. 100/2001 Sb.*“ V koordinovaném stanovisku Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 6. 6. 2007 v části nazvané stanovisko odboru životního prostředí z hlediska zákona č. 100/2001 Sb. je pak toliko uvedeno, že „na

základě kritérií uvedených v příloze č. 8 tohoto zákona odbor životního prostředí neuplatňuje požadavek na vyhodnocení vlivů územního plánu na životní prostředí“.

Podle § 10i odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb. ministerstvo a orgán kraje jako dotčené orgány ve smyslu stavebního zákona při pořizování politiky územního rozvoje a územně plánovací dokumentace stanoví požadavky na obsah a rozsah vyhodnocení vlivů na životní prostředí včetně zpracování možných variant řešení, a pokud vyhodnocení vlivů na životní prostředí neobsahuje náležitosti podle stavebního zákona, jsou oprávněny požadovat jeho dopracování. Při pořizování územního plánu stanoví orgán kraje na základě kritérií uvedených v příloze č. 8 k tomuto zákonu jako dotčený orgán ve smyslu stavebního zákona požadavek na zpracování vyhodnocení vlivů na životní prostředí. Pro projednávání případ je významná zejména věta druhá citovaného ustanovení. Ačkoliv požadavek na zpracování a vyhodnocení vlivů na životní prostředí je specifickým úkonem orgánu kraje, který závazně určuje specifický procesní postup pořizovatele územního plánu (jeho změny) – tj. zda bude nebo nebude provedeno zpracování a vyhodnocení vlivů na životní prostředí, je z dikce citovaného ustanovení zřejmé, že se jedná o stanovisko ve smyslu § 4 odst. 2 písm. b) stavebního zákona: dotčené orgány vydávají pro postupy podle tohoto zákona, které nejsou správním řízením, stanoviska, která nejsou samostatným rozhodnutím ve správním řízení, nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak; stanoviska jsou závazným podkladem pro politiku územního rozvoje a pro opatření obecné povahy vydávaná podle tohoto zákona. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu se soud zabývá správností stanoviska dotčeného orgánu v rámci posuzování toho, zda je opatření obecné povahy vydáno v souladu se zákonem (rozsudek ze dne 7. 1. 2009, čj. 2 Ao 2/2008-62, dostupný na www.nssoud.cz).

Z hlediska procesního je předmětné stanovisko úkonem správního orgánu prováděným podle části čtvrté správního řádu. Při vydávání stanoviska je proto třeba postupovat v souladu s § 154 správního řádu, podle kterého jestliže správní orgán vydává vyjádření, osvědčení, provádí ověření nebo činí sdělení, která se týkají dotčených osob, postupuje podle ustanovení této části, podle ustanovení části první, obdobně podle těchto ustanovení části druhé: § 10 až § 16, § 19 až § 26, § 29 až § 31, § 33 až § 35, § 37, § 40, § 62, § 63, a obdobně podle těchto ustanovení části třetí: § 134, § 137 a § 142 odst. 1 a 2; přiměřeně použije i další ustanovení tohoto zákona, pokud jsou přitom potřebná.

Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 16. 12. 2010, čj. 1 Ao 6/2010-130, s ohledem na zvláštní povahu předmětného stanoviska, které závazně určuje procesní postup pořizovatele v rámci procesu územního plánování, tedy zda bude nebo nebude prováděno zpracování a vyhodnocení vlivů na životní prostředí, je významné přiměřené použití ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí (§ 67 a 68 správního řádu), především pak § 68 odst. 3 citovaného zákona, podle kterého se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Obsah stanoviska

by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí. Ostatně jedině tak bude mít příslušná obec, o jejíž územně plánovací dokumentaci jde, možnost vyrovnat se s případnými námitkami a připomínkami ohledně takového stanoviska a současně jedině tak jej bude možné přezkoumat ve správním soudnictví v rámci řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části.

Z § 10i odst. 3 věty druhé zákona č. 100/2001 Sb. plyne, že požadavek na zpracování vyhodnocení vlivů na životní prostředí stanovuje orgán kraje na základě kritérií uvedených v příloze č. 8 ke zákonu č. 100/2001 Sb. V této příloze je obsažena řada kritérií, podle nichž se postupuje při tzv. zjišťovacím řízení upraveném v § 10d téhož zákona. Je proto nutné, aby orgán kraje v odůvodnění svého stanoviska uvedl alespoň v základních rysech, jakým způsobem se předmětnými kritérii zabýval a jak je vyhodnotil.

Povinnost řádně odůvodnit závěr zjišťovacího řízení dovodil Nejvyšší správní soud nejen v rozhodnutí ze dne 16. 12. 2010, čj. 1 Ao 6/2010-130, ale též např. i v rozsudku ze dne 7. 1. 2010, čj. 9 Ao 4/2009 - 111, oba dostupné na www.nssoud.cz.

V případě právě posuzovaném krajský úřad do odůvodnění svého stanoviska neuvedl, jakým způsobem se kritérii obsaženými v příloze č. 8 zákona č. 100/2001 Sb. zabýval a jak je vyhodnotil, a to ani v základních rysech. Stanovisko tedy tato kritéria nijak nevyporádává a ani jinak nezdůvodňuje svůj závěr o tom, že neuplatňuje požadavek na vyhodnocení vlivů územního plánu na životní prostředí. Stanovisko krajského úřadu je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Z tohoto závěru pak plyne, že došlo k vadě v postupu při vydávání napadeného opatření obecné povahy spočívající v nepřezkoumatelném stanovisku krajského úřadu; tato vada mohla mít vliv na zákonnost napadené změny.

V. Závěr

Lze tedy shrnout, že odpůrce porušením zákonem předepsaného postupu při vydávání opatření obecné povahy porušil procesní práva navrhovatelů tím, že napadená část opatření obecné povahy – změna č. B15/06-I postrádala rozhodovací důvody, tedy zásadní a výchozí předpoklad pro posouzení čtvrté a páté části tzv. algoritmu opatření obecné povahy. Toto podstatné porušení procesních předpisů je přitom spolu s nepřezkoumatelností stanoviska krajského úřadu důvodem pro zrušení napadené části opatření obecné povahy.

Při posuzování toho, zda je namístě napadenou část změny územního plánu zrušit i přesto, že navrhovatelé nepodali námitky, vyšel soud z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2011, čj. 1 Ao 2/2010-116, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v případě důvodnosti některé z navrhovateli předestřených námitek může soud přistoupit ke zrušení napadeného opatření obecné povahy a porušit tak právní jistotu dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy změn územního plánu a nyní tento změněný územní plán respektují, toliko

tehdy, existuje-li pro to závažný důvod. Takový závažný důvod Nejvyšší správní soud shledal v porušení kogentních procesních a hmotněprávních norem chránících zásadní veřejné zájmy, které stěžejním způsobem předurčují proces přijímání a obsah opatření obecné povahy. V případě právě posuzovaném, kdy odpůrce napadenou změnu územního plánu nijak neodůvodnil, krajský soud shledal dostatečně závažný důvod pro zrušení napadené změny územního plánu právě v porušení kogentních norem, které stanovují proces přijímání a obsahu opatření obecné povahy.

Pokud jde o ostatní námitky, které se napadené změny B15/06-I týkaly, tak těmi se soud z důvodu procesní ekonomie nezabýval. Pokud je totiž napadená změna rušena pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů mj. i ve vztahu k neodůvodněnému závěru zjišťovacího řízení podle § 10i odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb., nelze vyloučit, že bude předmětná dílčí část B15/06-I odlišná a není tedy namístě se zabývat věcnými námitkami, které se jí týkají.

Pro další řízení před odpůrcem soud toliko poznamenává, že neshledal tvrzený nesoulad mezi obrazovou a textovou částí změny B15/06-I, který podle navrhovatelů spočívá v tom, že v textové části, jež se vztahuje k přístupové komunikaci, jsou uvedeny mj. pozemky parc. č. 1101/1, 1101/8, 1106/3 a 3569/4, které v části grafické pro uvedenou komunikaci vyznačeny nejsou. V této otázce má soud v souladu s odpůrcem za to, že se jedná o komunikaci na hranici předmětných pozemků a s ohledem na měřítko grafické části územního plánu je třeba vyznačení komunikace v grafické části považovat pouze za přibližné a orientační s tím, že přesné označení pozemků, na nichž má být komunikace umístěna, musí být uvedeno v části textové. Navrhovateli zmíněné pozemky parc. č. 1101/1, 1101/8, 1106/3 a 3569/4 se přitom nacházejí skutečně na hranici plánované přístupové komunikace. Pokud pak jde o uvedení k.ú. Bystřice v části vymežující stavbu přístupové komunikace VPS 15/05-I, tak to soud považuje za zjevnou chybu v psaní. Tato skutečnost plyne jednoznačně z nadpisu příslušné „kolonky“, kde je uvedeno správné katastrální území (k.ú. Kníničky) i z ostatních částí územního plánu, kde je vždy uvedeno, že se změna B15/06-I týká katastrálního území Kníničky, což plyne i z části grafické.

Zdejší soud tedy shledal podaný návrh důvodným, neboť v rámci třetího kroku algoritmu přezkumu změny v části B15/06-I zjistil závažné vady v postupu odpůrce při jejím vydávání, které způsobují nepřezkoumatelnost této části, a proto část B15/06-I zrušil v souladu s § 101d odst. 2 s. ř. s. dnem vyhlášení tohoto rozsudku.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Odpůrce ve věci úspěšný nebyl, neboť napadená část opatření obecné povahy byla zrušena, a navrhovatelům proto přísluší náhrada nákladů řízení.

Z obsahu soudního spisu vyplývá, že navrhovatelům vznikly náklady ve výši 10 000,- Kč za zaplacený soudní poplatek a dále náklady právního zastoupení spočívající v odměně advokáta za čtyři úkony po 2 100,- Kč (za každou zastupovanou

osobu snižená výše odměny o 20%, tj. ve skutečnosti 1680,-Kč za každou osobu), společně se čtyřmi režijními paušály po 300,- Kč – převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika, účast při jednání dne 20. 9. 2012, s navýšením o částku odpovídající DPH, to vše podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 12 odst. 4 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif), a § 57 odst. 2 s. ř. s.; celkem tedy ve výši 27 568,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. 9. 2012

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Gazdová